

Arrest

nr. 223 851 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28A / 6
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 5 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2019 met referentnummer 81545.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché N. ONRAET die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 januari 1976. Zij is de moeder van de overige verzoekende partijen, die allen minderjarig zijn en de Armeense nationaliteit bezitten.

Op 28 december 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van mevrouw L.H., die de Nederlandse nationaliteit en respectievelijk de schoonzus en tante van de verzoekende partijen is.

Op 28 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juni 2018 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van mevrouw L.H..

Op 27 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk in de vorm van een bijlage 20 op 8 januari 2019 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.06.2018 werden ingediend door:

Naam: [H.]

Voornaam: [G.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 15.01.1976

Geboorteplaats: Armenië

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

en minderjarige kinderen:

[H.,N.] (RR [...]) geboren op [2002] te Masis

[H.,H.] (RR [...]) geboren op [2004] te Masis

[H.,S.] (RR [...]) geboren op [2011] te Masis

nationaliteit Armenië

adres: [...]

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen vroegen op 28.06.2018 gezinshereniging aan met haar schoonzus / hun tante, zijnde [H.,L.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werd een document 'verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon is onmogelijk' n°391 dd. 13.08.2018 voorgelegd. Voor zover dit document werd voorgelegd als bewijs van onvermogen van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat de gegevens van dit attest betrekking hebben op de situatie in augustus 2018, ná de aankomst van betrokkene in België en ná de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.

De gegevens van dit attest zeggen niets over de situatie van betrokkene voor haar komst naar België; het is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 24.04.2012 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 28.12.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet afdoende blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene en haar gezinsleden ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige kinderen die haar vergezellen. De gezinshereniging van [H.N.], [H.H.] en [H.S.] overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien zowel de moeder en vader en wettelijke vertegenwoordigers van het kind geen verblijfsrecht hebben bekomen.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt

betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Ook de verblijfsaanvraag van de echtgenoot van betrokkene (bijlage 19ter dd. 28.06.2018) werd negatief afgesloten.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is gekomen.

Art. 47/1. [Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Art. 47/3 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1 °, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden OF bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Artikel 3, tweede lid, sub a) en b) van de Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft".

Verder moet het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf motiveren.

Het Hof van Justitie verduidelijkte dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden, zie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, n.n.g.

De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in nieuw art. 47/2 Vw te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in art. 47/1 Vw.

Verzoekster haar aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst¹

De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel².

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip "ten laste" naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie³.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden

Verzoekster kan enkel vaststellen dat in de situatie die thans voorligt art. 47 toepassing sorteert van de vreemdelingenwet en deze laatste bepaling in de situatie dat een economisch actief Unieburger wordt vervoegd niet voorziet in enige voorwaarde dat nog het bewijs dient te worden geleverd van:

dat verzoekster roerende en/of onroerende goederen zou bezitten in Armenië en dat zij bijgevolg zou moeten aantonen dat zij onvermogen is in Armenië;

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden

Verwerende partij stelt parallel als deze van haar echtgenoot in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoont dat zij onvermogen is in het land van herkomst aangezien het document "verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon onmogelijk is" dateert op de situatie van augustus 2018 en aldus betrekking heeft op een situatie na de opstart van de procedure gezinshereniging dd. 28/06/2018 en aldus na hun aankomst in het Rijk.

Er weze in dit verband opgemerkt dat de Bijlage 19ter dd. 28/06/2018 uitsluitend om een "bewijs ten laste of bewijs deel uitmakend van het gezin" verzoekt en verzoekers aldus geen bewijzen hoefden voor te leggen in het kader van hun onvermogenheid in het land van herkomst.

Niettegenstaande zijn er een resem documenten - dewelke door verzoekers werden neergelegd en aantrefbaar zijn in het administratief dossier - waarmede verwerende partij totaal geen rekening heeft

gehouden. Het integraal administratief dossier dient immers in ogenschouw te worden genomen bij het nemen van een beslissing.

In het bijzonder werden de navolgende formele niet betwiste documenten neergelegd:

- Attest N^o: 0116 dd. 17/02/2016 waaruit blijkt dat de zuster van verzoeker alle noodzakelijke kosten betaalt van de woning van verzoeker alwaar hij verblijft;

- Attest N^o: 016 dd. 24/10/2016 waaruit blijkt dat verzoeker tot 2015 geregistreerd stond op hetzelfde adres als zijn zuster;

- Attest N^o: 2/3562 dd. 05/04/2017 waaruit blijkt dat verzoeker geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake onroerende goed bezit;

- Attest N° 016 dd. 23/03/2016 waaruit blijkt dat verzoeker gedomicilieerd is en verblijft te Stad Masis, Wijk 1, straat 5, huisnummer (appartement) 8 en de mededeling dat het gezin in heel slechte sociale economische omstandigheden verkeert;

- Attest N^o: 16 dd. 26/02/2016 waaruit blijkt dat verzoeker geen eigendom bezit;

- Attest Nr: Model 2 dd. 13/08/2018 waaruit blijkt dat in hoofde van verzoeker geen individuele rekeningen geopend zijn en verzoeker geen inkomsten bezit tijdens de verslagperiode;

Tevens blijkt uit het administratief dossier en de gevoerde correspondentie met de vreemdelingendienst van de ABS van Neerpelt - in het bijzonder inzake verstuurd documenten naar DVZ op 09/02/2018/2018 om 10.47 uur - dat in het kader van de aanvraag van verzoekers dd. 05/12/2017 effectief bewijzen van financiële steun in het verleden aan het dossier werden toegevoegd en zulks daadwerkelijk werden overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken (Sectie Gezinshereniging).

Dit betekent dat verzoekers deze financiële stortingsbewijzen effectief aan de ABS van Neerpelt (Sectie Vreemdelingenzaken) hebben overhandigd en aldus effectief in het bezit was van dergelijke financiële stortingsbewijzen.

Inzake de aanvraag dd. 28/06/2018 blijkt immers dat enkel verstuurd documenten naar DVZ op 17/09/2018 om 10:18 uur "Document "Verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon is onmogelijk" naar DVZ (Sectie Gezinshereniging) werd verstuurd, doch dat deze financiële stortingsbewijzen in het kader van de bestreden aanvraag niet werden overgemaakt door de ABS van Neerpelt.

Verzoekster kon vanzelfsprekend geen andere documenten voorleggen aangaande de periode 28/06/2018 - 27/12/2018 aangezien de financiële stortingsbewijzen zich al reeds in het administratief dossier bevonden en de facto in het bezit waren van de ABS van Neerpelt (Sectie Vreemdelingenzaken).

Deze stukken zijn slechts in origineel na de bestreden weigerende beslissing terug in het bezit gesteld van verzoekers. Verzoekers kunnen te dezen absoluut geen schuld treffen. Zij verwijzen hiervoor naar de gevoerde e-mail correspondentie met de ABS van Neerpelt.

Deze geldstortingen tonen onstuitbaar aan dat verzoekers in een feitelijke situatie verkeerden gedurende een periode van minstens begin '2015 tijdens dewelke zij materieel gesteund werden door de Unieburger; in casu haar Nederlandse schoonzuster.

Het zou immers onmogelijk zijn om de financiële stortingsbewijzen dewelke pas na aandringen van de raadsman aan verzoekers terug werd overhandigd voor te leggen, aangezien deze zich al reeds in het administratief dossier bevonden en van de ABS als een normaal, voorzichtig en redelijk overheid kon verwacht worden deze financiële stortingsbewijzen (Sectie Gezinshereniging) tijdig over te maken aan Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster wenst op te merken dat de stelling van verwerende partij geen steun vindt in het administratief dossier wijl verwerende partij zelf kon vaststellen dat de financiële stortingsbewijzen zich

al reeds in het administratief dossier bevonden en te meer daar verzoekers zich op dat ogenblik zich al reeds in het Rijk vertoefden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982- 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;

TEN TWEEDE moet verzoekster tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Zij moet ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom heeft in het herkomstland.

Dat bewijst men met een attest of een verklaring van het land van herkomst.

Om reden dat dit een negatief bewijs impliceert, zal verzoekster niet altijd aan deze voorwaarde kunnen voldoen aangezien niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registreren.

Bovendien moet verwerende partij rekening houden met de complexe administratieve handelingen dewelke een vreemdeling dient te stellen vanuit België om deze documenten vanuit het land van herkomst te kunnen bemachtigen.

Verzoekster heeft in de besteden aanvraag aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Armenië, doch de vereiste van het niet bezitten van onroerende goederen is geen absolute voorwaarde.

Niettegenstaande werd er een attest N^o: 2/3562 dd. 05/04/2017 toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster haar echtgenoot geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake onroerende goed bezit in Armenië.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekster getrouwd is met [H.V.], geboren te Armenië (USSR) op 26/04/1975, zonder beroep, met de Armeense nationaliteit (NN^o: [...]) en in het land van herkomst één gezin vormde met haar echtgenoot en minderjarige kinderen. Zij bevond zich derhalve identiek in dat zelfde financiële economische situatie.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Nederlandse schoonzuster en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

“Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “[...]”

Artikel 47/3, §2 stelt het volgende: “[...]”

Verzoekende partij merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt: “[...]” De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaatgeneraal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de

Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in dit verband in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

In casu beroept verzoekende partij zich op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om haar in België verblijvende schoonzus met de Nederlandse nationaliteit te vervoegen.

Verzoekende partij diende weldegelijk aan te tonen dat zij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van haar schoonzus, de referentiepersoon of reeds in het herkomstland met hen een gezin vormde. Blijkens de gegevens van het administratief dossier verblijft de referentiepersoon sinds 24.04.2012 in België.

Ter staving van het ten laste zijn en het vormen van een gezin, legde verzoekster in het kader van haar huidige aanvraag gezinshereniging de volgende stukken voor:

- document ‘verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon is onmogelijk’ dd. 13.08.2018

In de bestreden beslissing wordt afdoende gemotiveerd waarom verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar schoonzus, noch heeft aangetoond onvermogen te zijn. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sinds december 2017 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon, er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Verzoekende partij stelt louter dat aan voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ wel voldaan is, aangezien zij documenten heeft aangebracht die zouden aantonen dat verzoekster zowel financieel als materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon in het land van herkomst en dat er sprake is van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt echter vast dat de gemachtigde al de documenten die betrokkene in het kader van zijn huidige aanvraag heeft voorgelegd, heeft besproken in de bestreden beslissing.

Wat betreft de documenten die het bewijs van financiële steun uit het verleden zouden moeten leveren, blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene deze in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Een en ander blijkt tevens uit de mailcorrespondentie die verzoekende partij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Hier verklaart de gemeente Neerpelt uitdrukkelijk dat in het kader van de huidige aanvraag enkel het document ‘verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon is onmogelijk’ dd. 13.08.2018 werd neergelegd.

Nazicht uit het administratieve dossier leert dat verschillende van de documenten waarnaar verzoekende partij in zijn verzoekschrift verwijst, in het kader van eerdere aanvragen in het verleden werden ingediend. De gemachtigde heeft dan ook telkens in het kader van die aanvragen, de

voorgelegde documenten zorgvuldig onderzocht en hieromtrent gemotiveerd in de daaropvolgende beslissingen tot weigering van verblijf.

Verzoekende partij is telkens in kennis gesteld van deze beslissingen. Nergens, noch uit het administratief dossier, noch uit de stukken die verzoekende partij bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat verzoekende partij meerdere stukken heeft neergelegd in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging d.d. 28.06.2018 waarmee de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden.

Bijgevolg kan verzoekster verwerende partij niet verwijten geen rekening gehouden te hebben met stukken die zij niet heeft voorgelegd in het kader van haar huidige verblijfsaanvraag. Verweerder benadrukt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de stukken die zij bij haar aanvraag voegt en zij zich als middel tegen een weigeringsbeslissing niet kan beroepen op haar eigen onzorgvuldigheid (cf. RvS 29 juni 2006, nr. 160.772).

Het bovenstaande indachtig meent verwerende partij dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet dienstig kunnen worden aangevoerd om de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing te betwisten.

De gemachtigde heeft bovendien correct vastgesteld dat de voorgelegde stukken niet aantonen dat de verzoekende partij reeds ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland. Er blijkt niet dat aldus reeds een dermate persoonlijke band ontstaat die is gelijk te stellen met een gezinsleven. Er blijkt ook geenszins dat in casu de referentiepersoon wordt ontmoedigd in het gebruik van zijn rechten van vrij verkeer als Unieburger.

De gemachtigde heeft in de bestreden weigeringsbeslissing evenwel op duidelijke wijze aangegeven dat overeenkomstig de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet het bewijs dient voor te liggen dat verzoekster reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en het aldus niet kan volstaan dat er sprake is van een inwoning bij de referentiepersoon in België. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verweerder aldus deze wetsbepalingen heeft miskend of hieraan een onwettige of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven. Een eenvoudige lezing van deze bepalingen leert ook dat de vereiste deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie reeds dient te zijn vervuld in het land van herkomst. Verzoeksters betoog dat zij aantoonde in België in te wonen bij de referentiepersoon, hetgeen niet is betwist, vermag aldus geen afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing dat niet blijkt dat zij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die zij wenst te vervoegen.

Verwerende partij oordeelde, op basis van de voorgelegde stukken bij de huidige aanvraag, dat niet afdoende wordt aangetoond dat verzoekster onvermogen is in haar land van herkomst en evenmin dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verwerende partij wenst te benadrukken dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoekende partij citeert uit de arresten van het Hof van Justitie, en de artikelsgewijze commentaar bij artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, doch zonder concreet aannemelijk te maken dat verweerder bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing een onwettige of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan deze bepalingen van de Vreemdelingenwet of hierbij de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft miskend. Aldus blijkt geen grond tot nietigverklaring van deze beslissing

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Zij toont evenmin aan dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken werd miskend. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen bij haar aanvraag of in de voorziene drie maanden nadien, opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Gelet op voorgaande wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat niet afdoende is aangetoond dat verzoekster onvermogen is in haar land van herkomst en evenmin dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

De verzoekende partijen worden een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “*ander familielid*” van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de eerste verzoekende partij ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, maar één document heeft voorgelegd. Zij gaat hier verder op in en oordeelt dat dit stuk niet kan volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partijen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de Nederlandse schoonzus/tante dan wel ten laste waren van deze laatste. Wat dit laatste betreft, wordt meer concreet geuid dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partijen onvermogen waren in hun herkomstland voor hun vertrek en evenmin dat zij op dat ogenblik in het herkomstland financieel ten laste waren van de referentiepersoon. Daarenboven stelt de verwerende partij dat ook niet blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partijen ten laste te nemen en of de verzoekende partijen en/of de referentiepersoon ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

De verwerende partij merkt in haar beslissing nog op dat de referentiepersoon sinds 24 februari 2012 ononderbroken in België woont, terwijl de verzoekende partijen pas sinds 7 april 2016 staan gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België, waardoor van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaandelijk aan de aanvraag of van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn.

De eerste verzoekende partij wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat de eerste verzoekende partij niet behoort tot het kerngezin van haar schoonzus, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden ingeroepen als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen de eerste verzoekende partij en haar schoonzus wordt betwist. De verwerende partij stelt dat de

eerste verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar schoonzus en dit ondanks het precaire verblijf in België. De verwerende partij wijst er nog opdat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Verder is er geen sprake van enige medische problematiek op naam van de eerste verzoekende partij of van minderjarige kinderen met een verblijfsrecht in België. Bovendien blijkt dat ook de verblijfsaanvraag van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij negatief werd afgesloten.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partijen in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.4. Waar de verzoekende partijen de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritisieren, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.4.1. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partijen hun aanvraag steunden – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

*“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”*

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De wettelijke bepaling ter zake bepaalt niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

*“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 42).*

*21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 35).*

*22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37).”*

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest *Jia* blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest *Reyes* voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te

vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.1.4.2. In de bestreden weigeringsbeslissing oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen in gebreke bleven om het bewijs te leveren dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon dan wel dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon.

De verzoekende partijen stellen dat in de bestreden weigeringsbeslissing wordt geoordeeld dat het document “*verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon onmogelijk is*” van toepassing is op de situatie in augustus 2018 en aldus niet kan aantonen dat de verzoekende partijen reeds van in het land van herkomst onvermogen waren. De verzoekende partijen betogen echter dat een dergelijk bewijs niet neergelegd dient te worden. Zij wijzen erop dat in de bijlage 19ter van 28 juni 2018 uitsluitend om een bewijs ten laste of bewijs deel uitmakend van het gezin wordt verzocht, waardoor er geen bewijs van onvermogenheid dient voor te liggen omtrent de situatie in het land van herkomst.

Dit betoog kan niet worden aanvaard. In dit verband wordt opnieuw verwezen naar de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van Unieburgers. Dit vereist dat het moet worden vergemakkelijkt dat zij zich in het gastland kunnen laten vergezellen door familieleden die in het land van herkomst deel uitmaken van hun gezin. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie in zijn arrest *Rahman* stelde dat “*[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.*” Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens dit arrest bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Het begrip “*land van herkomst*” dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als de staat waarin de aanvrager verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om ook bewijzen aangaande de situatie in het land van herkomst, *in casu* Armenië, te vereisen.

Voor zover de verzoekende partijen met hun kritiek betogen dat er geen bewijs van onvermogenheid dient neergelegd te worden, wijst de Raad erop dat de bewijsvoering inzake het ten laste zijn vrij is, waardoor dit met alle stukken kan worden aangetoond. De voorwaarde van tenlasteneming veronderstelt dat het familielid financieel of materieel wordt gesteund door de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te kijken naar het vermogen van het familielid om te kunnen bepalen of de bijdrage van de referentiepersoon bedoeld is om in de basisbehoeften van het familielid te voorzien.

2.1.4.3. De verzoekende partijen betogen verder dat er een hele resem documenten zijn, die door hen werden neergelegd en die zich in het administratief dossier bevinden, waarmee de verwerende partij in de bestreden weigeringsbeslissing geen rekening heeft gehouden. Zij sommen deze stukken op in het verzoekschrift en stellen verder dat de bewijzen inzake financiële steun in het verleden in het kader van de aanvraag om gezinshereniging van 5 december 2017 werden neergelegd. Zij wijzen erop dat inzake de huidige aanvraag van 28 juni 2018 enkel het stuk “*verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon onmogelijk is*” door de gemeente werd verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat alle door de verzoekende partijen opgesomde stukken zich inderdaad in het administratief dossier bevinden, doch blijkt er niet dat deze stukken allen werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag om gezinshereniging. Bij de huidige aanvraag van 28 juni 2018 hebben de verzoekende partijen het stuk “*verstrekking van het uittreksel van de individuele*

rekening van de natuurlijke persoon onmogelijk is" neergelegd. Dit is ook het document dat door de verwerende partij wordt besproken in de bestreden beslissing.

De huidige aanvraag van 28 juni 2018 is reeds de tweede aanvraag om gezinshereniging die de verzoekende partijen hebben ingediend in functie van hun Nederlandse schoonzus/tante. Bovendien heeft de echtgenoot van de eerste verzoekende partij op dezelfde dag een vierde aanvraag om gezinshereniging met zijn zus – dezelfde referentiepersoon – ingediend. De stukken die de verzoekende partijen in het verzoekschrift opsommen, werden enkel in het kader van deze eerdere aanvragen voorgelegd en niet bij de aanvraag van 28 juni 2018. Dit blijkt uit het administratief dossier en wordt bevestigd door de mails die de verzoekende partijen aan het verzoekschrift hebben gevoegd. In de mail van de gemeente Pelt van 28 januari 2019 (stuk 2) aan de advocaat van de verzoekende partijen wordt het volgende gesteld:

"Geachte

Hierna een beknopt overzicht van de vorige aanvragen 19ter respectievelijk op 28/06/2018 en 05/12/2017.

Ik schets alleen de documenten die als bewijs ten laste zijn voorgelegd:

BIJLAGE 19TER d.d. 28/06/2018 – [H.V.]

verstuurde documenten naar DVZ op 13/07/2018 om 11:16 uur

- 1. Bewijs van verwantschap - geboorteakte [L.]*
- 2. Paspoort*
- 3. Huwelijksakte [H.V.] en [K.G.]*
- 4. Geboorteakte [H.V.]*
- 5. Verslag woonstcontrole*
- 6. Kopie attest van immatriculatie*
- 7. Bijlage19ter*

verstuurde documenten naar DVZ op 17/09/2018 om 10:18 uur

- 1. Document "Verstrekking van het uittreksel van de individuele rekening van de natuurlijke persoon is onmogelijk"*

Geen andere documenten voorgelegd in de periode 28/06/2018 - 27/12/2018

BIJLAGE 19TER d.d. 05/12/2017 – [H.V.]

verstuurde documenten naar DVZ op 09/02/2018/2018 om 10.47 uur

Subject: GH. Art. 47§2

Naam, voornaam: [H.V.]

Geboorteplaats en -datum: Armenië op 26/04/1975 DVZ: [...] NN: [...] ([...])

Aantal pagina's: 37

Gezinshereniging met [H.L.] - zus - Nederland - 17/05/1978 – [...] – [...]

- 1. OCMW-attesten*
- 2. Bewijs van financiële steun in het verleden*
- 3. Voldoende bestaansmiddelen [L.] en echtgenoot*
- 4. Arbeidscontract [L.]*

Deze informatie wordt nogmaals herhaald in een getuigschrift van 31 januari 2019 (stuk 3), waarin de burgemeester van de gemeente Pelt de informatie van de voormelde mail bevestigt. Aldus geven de verzoekende partijen zelf aan dat zij niet alle opgesomde stukken (opnieuw) hebben neergelegd in het kader van de aanvraag om gezinshereniging van 28 juni 2018. Zij betogen echter dat de verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van de elementen en ook het integrale administratief dossier - alsook dat van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij - in ogenschouw genomen dient te worden.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake het "*deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*" en inzake het "*ten laste zijn*" bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet) rust. Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

Zoals reeds gesteld hebben de verzoekende partijen ervoor gekozen om bij de huidige aanvraag inzake het “*deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*” en inzake het “*ten laste zijn*” maar één document voor te leggen. Zij kunnen hun eigen keuze niet later afschuiven op de verwerende partij door te stellen dat zij ook andere documenten, die niet in de huidige aanvraag voorlagen, had moeten bespreken. De documenten waarnaar de verzoekende partijen verwijzen werden immers reeds door de verwerende partij besproken in de eerdere weigeringsbeslissingen ten aanzien van de verzoekende partijen en/of ten aanzien van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij. Het kan de verwerende partij dan ook niet verweten worden dat zij deze stukken niet nogmaals heeft besproken. Indien de verzoekende partijen zich (opnieuw) wensten te beroepen op stukken die reeds voorlagen in eerdere aanvragen, dienden zij dit uitdrukkelijk aan te geven en/of deze stukken opnieuw voor te leggen. Daar uit het administratief dossier niet blijkt dat zij dit hebben gedaan, kan de kritiek van de verzoekende partijen dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partijen betogen nog dat zij in de onmogelijkheid waren om bepaalde overschrijvingen voor te leggen, daar deze in het kader van een vorige aanvraag werden neergelegd bij de gemeente Pelt en nog steeds in het bezit waren van de gemeente Pelt. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij de originele stukken pas na het nemen van de bestreden beslissingen terug hebben gekregen. De Raad wijst er echter op dat uit het administratief dossier, noch uit het betoog en de stavingstukken van de verzoekende partijen blijkt dat zij de instructie hebben gegeven aan de gemeente Pelt om deze overschrijvingen door te sturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij tonen ook niet aan dat zij in de onmogelijkheid waren om dit aan de gemeente Pelt te vragen of dat zij dit wel hebben gevraagd, maar dat het hen geweigerd werd.

2.1.4.4. In het verzoekschrift uiten de verzoekende partijen nog kritiek op het motief dat zij niet hebben aangetoond onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst. Zij wijzen erop dat dit in wezen negatief bewijs betreft, wat niet kan worden voorgelegd. Bovendien stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij rekening dient te houden met de complexe administratieve handelingen die een vreemdeling dient te stellen om enigszins dergelijk bewijs te bekomen. Desalniettemin betogen de verzoekende partijen nog dat in het administratief dossier een attest van 5 april 2017 te vinden is, waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake onroerende goederen op hun naam staat in Armenië.

De Raad dient echter vast te stellen dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij deze kritiek. Uit voorgaande bespreking blijkt immers dat het de verwerende partij niet kan worden verweten dat zij enkel rekening heeft gehouden met de stukken die de verzoekende partijen hebben neergelegd in het kader van de huidige aanvraag om gezinshereniging, en niet met alle andere stukken die in het administratief dossier te vinden zijn. Het attest van 5 april 2017 werd niet voorgelegd in het kader van de aanvraag van 28 juni 2018. Bovendien kan een dergelijk bewijs alleen nog niet aantonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon. Zelfs indien dit attest kan worden aanvaard als een bewijs van onvermogen toont dit nog niet aan dat de verzoekende partijen daadwerkelijk werden ondersteund door de referentiepersoon. Bijgevolg kan het betoog van de verzoekende partijen geenszins leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.1.4.5. Gelet op voorgaande besprekingen komt het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig over dat de verwerende partij *in casu* heeft geoordeeld dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon en dat zij tevens niet hebben aangetoond voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, gelet op het gebrek aan bewijs dat zij onvermogen waren in het land van herkomst voor de komst naar België, dat er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste waren van de referentiepersoon, dat er niet afdoende blijkt dat de verzoekende partijen en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partijen ten laste te nemen.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Tevens wordt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.5. In het verzoekschrift wordt verder geen middel ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ongegrond. Dit leidt tot de verwerping van de vordering tot nietigverklaring van de twee bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS